

BUTLLETÍ DE CATALUNYA

Edité par le Comité Central Séparatiste Catalan à Paris, 92, Rue de Richelieu — Paris

El cos mortal d'en Guimerà, que en aquets darrers temps no era més que un pretexte per a empresonar l'ànima del gran poeta, s'extingí el dia 18 del corrent mes de juliol. Tot just n'acabem de tindre notícia quan anem a cloure aquest número del «Butlletí de Catalunya».

No es aquesta petita fulla el més apropiat enquadrament per una nota necrològica del mestre. Pero es, sens dubte, el lloc on la seva idealitat té expressió més exacta.

L'esperit d'en Guimerà, que no morirà mai, es en els ideals d'acció per Catalunya on s'el honora íntegrament.

Fou apóstol de la llibertat de Catalunya i més que aixó, fou el verb vibrant de l'ànima catalana, per ell engrandida i per ell universalitzada. Les seves estrofes serán cant de guerra dels patriotes catalans.

Sembla un símbol la seva mort en els temps presents. Calla el verb i vibra més que mai l'esperit. Ha mort n'Angel Guimerà i la seva obra es ara més viva que mai. Honorem-lo actuant per Catalunya i complim prompte el seu fervent i patriótic desitg, fent realitat el seu vaticini :

*« Al redós de Montjuic
m'he guarnit la sepultura ;
aixís un día els canóns
atronarán mes despulles
l'independència aclamant
de la mare Catalunya. »*

UN ALTRE ATEMPTAT CONTRA LA CULTURA CATALANA

L'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, clausurada

Era d'esperar. Després de la persecució contra l'us de l'idioma català; després de la supressió des les ensenyances catalanes als centres oficials, subvencionades per la Protectora; després de les disposicions contra l'Institut d'Estudis Catalans i contra l'Universitat Industrial de Barcelona, la clausura de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana per ordre de l'Estat espanyol es una cosa natural. L'indignació dels catalans, arribada al comble en les anteriors disposicions, no pot fer, davant d'aquesta, més que refermar-se més i més.

Pero l'extrany es que aquesta disposició no s'hagués produït abans.

Es clar que el Directori militar espanyol ha tingut el temps ocupat en dictar les innombrables mesures contra Catalunya que, en el seu día, constituirán una biblioteca edificant de vergonya i d'ignominia; pero aquesta de la clausura de la Protectora, en el plà de destrucció de la cultura catalana en que està col·locat el Govern mitgeval d'Espanya, debía esser una de les primeres. Mereixia la Protectora, pel bé que ha fet a la Patria catalana, l'honor d'esser pariona, quant menys, de la Mancomunitat en la prioritat del sacrifici a l'odi del Govern cavernari d'Espanya.

Mai es tard, pero, quan la gloria arriba i l'obra de la Protectora es veu, al fí, coronada per l'honor d'haver sofert l'atropell que li infligeix el Govern dictatorial dels fracassats conquistadors del Marroc.

L'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, encaixada perfectament en l'esperit del poble català, iniciada pels patriotes catalans exilats a Amèrica, havia tingut des de els seus començos una pujança extraordinària. Flor ufanosa del renaixement català en aquest període esplendorós, se la veia creixer.

El nombre dels seus socis s'ha sextuplicat en cinc anys. Compta amb més de 700 socis col·lectius (associacions, diaris, municipis, entitats). Els Ajuntaments més importants de Catalunya, son socis col·lectius de la Protectora. A Catalunya hi té més de 100 delegacions i una cinquantena a l'extranger. El nombre de socis individuals passa de 12.000.

Com es sabut, la seva activitat, independent de tota política, estava dedicada a la creació i subvenció d'escoles primàries, publicació de textos d'ensenyament, organització de colònies de vacances per a nens pobres, concursos i pensions per el perfeccionament de mètodes, oficina d'informacions,